

A JELENÉSEK KÖNYVE 1.

Nyissuk ki Bibliánkat a Jelenések Könyvének I. Fejezeténél.

Jelenések 1.1. Ez Jézus Krisztus kinyilatkoztatása. A kinyilatkoztatás kifejezés helyén a görög eredetiben az apokalipto szó áll, ami szó szerint azt jelenti: valamit feltárni, felfedni. Az első Igevers tehát máris elárulja nekünk azt, hogy miről szól a Jelenések Könyve: Jézus Krisztus felfedéséről. Kisfiú koromban egy Ventura nevű városban laktunk, Kaliforniában; ebben a városban jártam általános iskolába is. Sőt mi több, az iskola zenekarában is zenéltem. Ventura városa tehát egy napon elhatározta, hogy a városháza előtti téren felállíttatja annak a férfinak a szobrát, aki a városban az első keresztény missziót megalapította. Elérkezett tehát a szobor felfedésének napja. Az ünnepségen többek között a mi zenekarunk is szerepelt, én hegedűn játszottam. Azután a polgármester, és további főméltóságok is beszédet mondtak, majd végül egy hatalmas daru segítségével eltávolították a leplet, amely a szobrot előlünk eltakarta és így végre magát a műalkotást pillanthattuk meg. Ez volt tehát a szobor leleplezésének, felfedésének pillanata, amikor végre megláthattuk, hogy mi húzódott meg a lepel alatt. Úgy vélem, létezik egy általános, téves elképzelés a Jelenések Könyvével kapcsolatban. Sokan ugyanis azt mondják, hogy ők nem foglalkoznak ezzel a könyvvel, mert ez egy lepecsételt könyv, ennek azonban éppen az ellenkezője igaz. Hiszen ez a könyv fellibbenti a fátylat, felfed előttünk dolgokat. Bepillantást nyújt nekünk a jövőbe, ami Jézus Krisztust illeti. A Jelenések Könyve tehát Jézus Krisztus kinyilatkoztatása vagy felfedése, feltárása a jövőre vonatkozóan. Tehát Jelenések 1.1. Ez Jézus Krisztus kinyilatkoztatása, melyet Isten adott Neki, hogy közölje szolgálóival mindazt, aminek hamarosan meg kell történnie, és amelyet angyalával elküldve kijelentett szolgájának – Jánosnak. Ebből a versből tehát láthatjuk, hogy a Jelenések Könyvének nagy részében egy angyal szól Jánoshoz, és kinyilatkoztatja Neki mindazt, amit az angyalnak Jézus Krisztus kinyilatkoztatott. Tehát Isten mindenek előtt egy angyalon keresztül adja Jánosnak ezt a kinyilatkoztatást. Látni fogjuk azonban, hogy lesznek olyan részek is, ahol János maga látja az Urat, más esetekben pedig egy vén az, aki a kinyilatkoztatás bizonyos részeit elmagyarázza Jánosnak. Alapvetően azonban arról van tehát szó, hogy ez Jézus Krisztus kinyilatkoztatása, amelyet Isten adott Neki, hogy közölje szolgálóival mindazt, aminek hamarosan meg kell történnie, és amelyet angyalával elküldve kijelentett szolgájának – Jánosnak. Az angyal pedig nem más, mint egy követ. Ő közvetítette tehát az üzenetet, János pedig lejegyezte azt. Bizonyságot tett. Ezt látjuk a második versben. János ezt evangéliumában, illetve leveleiben is megemlíti. Lejegyezte mindazt, amit látott, amit hallott. Ez volt az Ő feladata. A 3. János 12-ben János ezt írja: Demetrius mellett bizonyágot tesz mindenki, maga az igazság is, de mi is bizonyágot teszünk és tudod, hogy a mi bizonyágtételünk igaz. Második vers. Ő pedig bizonyágot tett Isten Igéjéről és Jézus Krisztus bizonyágtételéről, mindenről, amit látott. János a legtöbb dolgot egyfajta látomás formájában látta, amit utána lejegyzett. Egy olyan fajta látomásról volt tehát szó, amely bepillantást nyújtott számára a szellemi világba. Tudnunk kell ugyanis, hogy létezik egy szellemi világ is az anyagi világon kívül. A szellemvilágot szabad szemmel nem láthatjuk. Isten azonban képes arra, hogy megnyissa szemünket a szellemi világra is, és így bepillantassunk ebbe a világba. Ez tehát a látomás: amikor az ember bepillantást nyer a szellemvilágba. Mivel a szellemi világ egy örökké való világ, látomásunkban, a szellemi világban, olyan dolgokat is láthatunk, amelyek már a múlté, azonban emellett láthatjuk a jelent vagy a jövőt is. A szellemvilágra ugyanis, amely örökké való, nem vonatkoznak az idő szabályai. Ezért mondhatja János az I. Fejezet 10-es versében, hogy: Lélekben elragadtattam az Úr napján. Majd pedig beszámol arról, amit látott. Ez tehát azt jelenti, hogy János olyan dolgokat látott, amelyek még nem következtek be, amelyek még a jövőben várnak

a világra. Három. Boldog, aki felolvassa, és boldogok, akik hallgatják ezeket a próféta i g é k e t, és megtartják azt, ami meg van írva bennük, mert az idő közel van. Ilyen értelemben tehát könnyű nekem elkezdenem ezt a könyvet tanítani, mert tudom, hogy mindenképpen boldog és áldott lesz az, aki hallgatja ezeket az i g é k e t. Még akkor is, ha én esetleg személy szerint semmi érdemlegeset nem fűzök hozzá. Isten tehát azt í g é r i, boldog vagy áldott az, aki felolvassa ezeket az i g é k e t, és aki hallgatja, ezeket a próféta i g é k e t. Ez egy nagyszerű í g é r e t. Harmadik vers második fele. És megtartják azt, mi meg van írva bennük, mert az idő közel van. Az egyházban valahogy mindig is megvolt annak az érzése, hogy Jézus Krisztus nagyon hamar visszatér. Az első versben ugye azt olvassuk, hogy Jézus Krisztus kinyilatkoztatása ez, amelyet Isten adott neki, hogy közölje szolgálival mindazt, aminek hamarosan meg kell történnie. Itt a harmadik versben pedig az írja az i g e, hogy az idő közel van. És bizonyos értelemben ez a kijelentés általánosan igaz. Mert az idő közel van olyan értelemben, hogy kevés időnk van; pontosan egyikünk sem tudja, mennyi ideje van itt a földön. És ha száz évig élünk is, kevés időnk van. Hiszen milyen rövid idő ez az örökkévalósághoz képest. Négyes vers. János az Ázsiában levő hét gyülekezetnek. Az i g é b e n többször is előfordul a hetes szám, ez a szám a teljesség szimbóluma. Úgy is mondhatnánk, hogy a hetes szám a tökéletesség száma. Azért érdemesebb azonban inkább a teljesség kifejezéssel élni, mert a görög jelentés szerint is erről van szó. Számunkra ugyanis a tökéletes azt jelenti, hogy valami hibátlan, makulátlan. A görög nyelvben azonban a tökéletes szó egy kicsit mást jelent; azt jelenti, hogy valaki, aki elérte a felnőtt kort, éretté vált: teljessé lett. A világban nagyon sok helyen előfordul a hetes szám, például hét napja van egy hétnek, így válik teljessé a hét. Vagy például hét hangot találunk a skálán: dó, ré, mi, fá, szó, lá, ti, dó. A dó ugye már a nyolcadik, tehát innen újra ismételjük ezeket. Itt pedig a negyedik versben azt látjuk, hogy János az Ázsiában levő hét gyülekezetnek ír. Ázsiában azonban hétnél több gyülekezet létezett. Gondoljunk csak a galáciai gyülekezetre, amelyet Pál hozott létre. Vagy a gyülekezetre Kolossében - nekik is írt Pál levelet. Úgy gondolom, hogy itt János azért említi hét gyülekezetet, mert a teljes egyházra utal. Négyes vers folytatva. Kegyelem néktek és békesség attól, aki van, aki volt, és aki eljövendő, és a hét lélektől, aki trónusa előtt vannak. Az első leírás ugye Istenre vonatkozik. Ő az, aki van, aki volt, aki eljövendő. Ebben az Igeversben azt látjuk, hogy Isten örökkévaló. Isten tehát volt, van és eljövendő – egyszerre. Számára minden a jelenben van tulajdonképpen, reá nem vonatkoznak az idő szabályai, hiszen Ő az idő dimenzióján kívül, az örökké való világban él. Csak Isten mondhatja magáról, hogy én vagyok; egyedül Ő az, aki ezt folyamatosan elmondhatja magáról. Reám ugye ez csak egy másodpercig érvényes, és szinte minden másodpercben meg kellene ismételnem, ahogy telik az idő. Isten számára azonban nincs múlt, jelen és jövő – Ő mindezekben együttesen, egyszerre létezik. Isten azonban az időn kívül áll, egy örökkévaló világban. Ezért mondhatja magáról: Vagyok, aki vagyok. Én vagyok az örökkévaló. Isten tehát örökkévaló. Ő van, és volt, és eljövendő – egyszerre. Ha tovább megyünk, János azt is mondja: Kegyelem Néktek és békesség a hét lélektől, aki trónusa előtt vannak. Ismét a hetes számot, a teljesség számát láthatjuk itt. Ez pedig a Szentlélek teljes munkájára utal. Ötös vers. És Jézus Krisztustól, a hú tanútól. A tanúnak a görög eredetiben a martis szó felel meg. Ebből a görög kifejezésből származik a mi mártír szavunk. A mártír szó pedig valaki olyanra utal, aki a hitéért hal meg. Eredetileg azonban ez a szó azt jelentette, hogy valakinek olyan erős a hite, hogy kész érte meghalni. Az ötös versben tehát azt látjuk, hogy Jézus Krisztus a hú tanú. Mit jelent ez? Ez azt jelenti, hogyha szeretnénk tudni milyen Isten, elég Jézus Krisztusra néznünk, és pontos képet kaphatunk Istenről. A János 1.18-ban ezt olvashatjuk: Istent soha senki sem látta. Az egyszülött Isten, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki őt. A János 14.8-ban Fülöp így szólt Jézushoz: Uram! Mutasd meg nekünk az Atyát, és az elég nekünk.” Kilenc. Jézus erre ezt mondta: „Annyi ideje Veletek vagyok, és nem ismertél meg engem, Fülöp? Aki engem lát, látja az Atyát. Jézus tehát hú tanú, híven tükrözi Istent, és Isten bennünket is arra hív el, hogy az Ő tanúi legyünk. Vagyis: amikor reánk néznek az emberek, akkor lássák pontosan, hogy milyen

Jézus Krisztus. Ez Isten célja a mi életünkre. A Szentlélek is ezt a célt szeretné megvalósítani az életünkben, ahogy átfőrné bennünket Jézus Krisztus képmására; és így a Szentlélek munkájának hatására az életben tudom már úgy szeretni az embereket, ahogy Jézus Krisztus szereti őket, tudok úgy reagálni a dolgokra, ahogy Jézus Krisztus reagálna, és megbocsátok úgy, ahogy Ő is megbocsátott. Őt tudom tehát majd képviselni, Róla tehetek majd bizonyosságot, az Ő hű tanújává válhatok, ahogy Ő is hű tanúja Istennek. Tehát: Jézus Krisztustól, a hű tanútól, aki elsőszülött a halottak közül. Vagyis elsőszülöttje annak a reménységnek, az örök életnek, amely a miénk általa; és a Föld királyainak fejedelme. A Jelenések 19.16-ban látni fogjuk, hogy ruhájára és derekára az a név van írva: Királyoknak királya és uraknak ura. Tovább: Aki szeret minket, és vére által megszabadított bűneinktől. Jézus Krisztus tehát üdvözített bennünket. Hatos vers. Aki országa népévé tett minket, papokká az Isten, az Ő Atyja előtt. Ővé a dicsőség és a hatalom, örökkön-örökké. Ámen. Jézus Krisztus tehát a hű tanú. Elsőszülött a halottak közül. A Föld királyainak fejedelme. Aki azonban szeret minket és vére által megszabadított bennünket, hogy az Ő népévé válhassunk, és papokká az Isten, az Ő Atyja előtt. Ővé a dicsőség és a hatalom, örökkön-örökké. Ámen. Hét. Íme, eljön a felhőkön. Elképzelhető, hogy itt az Ige arra utal, amit a Zsidók 11-be olvashatunk: itt olyan embereket sorol fel az Ige, akik hitüknek köszönhetően rányomták bélyegüket a világra. A Zsidók 12.1-ben pedig a következőket olvashatjuk: Ezért tehát mi is, akiket a bizonyosságtevőknek akkora fellege vesz körül. Visszatérve a Jelenések 1-hez, a hetes vers pedig ezt mondja: Íme, eljön a felhőkön. Ez az Igerész tehát a Jelenések Könyvében valószínűleg arra utal, hogy Jézus Krisztus, amikor visszatér, az Ő egyháza is visszatér vele. Az Ő egyháza, mint a bizonyosságtevők hatalmas fellege. Kolossé 3.4. Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor vele együtt Ti is megjelentek dicsőségben. Hét. Íme, eljön a felhőkön, és meglátja minden szem. Mindez ugye szöges ellentéte annak, amit a Jehova Tanúi állítanak, mely szerint Jézus Krisztus titokban eljött a Földre 1914-ben, de csak azok láthatják Őt, akik szellemi látással rendelkeznek. És az Ő kijelentésük szerint Jézus Krisztus már most is uralkodik a világban, miközben egy titkos szobában húzza meg magát. Sőt azt is mondják, hogy Isten már megkötözte a Sátánt, nekem azonban úgy tűnik, hogy túlságosan is sokáig elér a Sátán lánc, és túl sok szabadsággal rendelkezik. Hetes vers még egyszer. Íme, eljön a felhőkön, és meglátja minden szem. Azok is, akik átszegezték. Az Igében azt olvashatjuk, hogy Jézus, feltámadását követően - miután megjelent a tanítványoknak - Betániáig tartott velük, az Olajfák Hegyéig, azután szemük láttára felemeltetett és felhő takarta el Őt a szemük elől. Ezt látjuk az Apcsel. 1.9-ben. Apcsel. 1.10. Amint távozása közben feszülten néztek az ég felé, íme, két férfi állt meg mellettük fehér ruhában - Tizenegy - és ezt mondta: Galileai férfiak! Miért álltok itt az ég felé nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett Tőletek a Mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok Őt felmenni a Mennybe. Tehát meglátja Őt minden szem. Jézus Krisztus nyilvánosan tér vissza, hogy megalapítsa az Ő királyságát. Meglátja minden szem, azok is, akik átszegezték. És siratja Őt a Föld minden nemzetsége. A 22. Zsoltárban találunk egy prófécit Jézus kereszthalálára vonatkozóan. A tizenhetes versben azt olvashatjuk: Átlyukasztották kezemet, lábamat. A Jelenések 1.7. pedig elárulja nekünk, hogy azok is meglátják Őt, akik átszegezték. A Zakariás 12.10-ben is találunk egy prófécit Jézus Krisztusra vonatkozóan. Itt azt olvashatjuk: „Rátekintenek arra, akit átdöftek. A Zakariás 13.6. pedig (Károli fordítása szerint): És ha mondja Néki valaki, micsoda ütések ezek a kezeiden, amiket az én barátaim házában ütöttek rajtam. Rátekintenek tehát arra, akit átdöftek. Jelenések 1.7. tovább: „És siratja Őt a Föld minden nemzetsége. Úgy van. Ámen. Eljön tehát annak a felismerésnek a napja, hogy Jézus Krisztus a Megváltó, akire várva várt Izráel. Mindezt azonban csak Jeremiás prófécijának beteljesedése után ismerik majd fel, miután Jákób sok szenvedésen és fájdalomon ment át. A nyolcas versben az Úr maga szól Jánoshoz: Én vagyok az alfa és az omega – így szól az Úristen – aki van, és aki volt, és aki eljövendő, a mindenható. Ezen a ponton természetesen felmerülhet annak a kérdése, hogy Isten szól-e itt Jánoshoz, vagy ahogy én mondtam: Jézus Krisztus; valójában

azonban ez nem számít. A tizenegyes versben ugyanis maga Jézus mondja a következőket a Károli fordításban: Én vagyok az alfa és az omega, az első és az utolsó – és amit látsz, írd meg könyvben és küld el a hét gyülekezetnek. Ha tehát a hetes versben Isten mondja magáról azt, hogy: Én vagyok az alfa és az omega, aki van, és aki volt, és aki eljövendő, a mindenható. A tizennegyedik versben pedig Jézus mondja magáról azt, hogy: Én vagyok az alfa és az omega, a kezdet és a vég. – akkor ez azt jelenti, hogy Ők egyek. Bár én már nagyon régen jártam iskolába, az egyenlő szárú háromszög jut erről eszembe, hiszen erre a háromszögre is az volt jellemző, hogy mind a három szára egyenlő hosszúságú volt, és így mindhárom szöge egyenlő nagyságú volt, mindhárom szöge 60°-ot zárt be. Tehát ugyanolyan szárakkal és ugyanolyan szögekkel rendelkezik az egyenlő szárú háromszög. Vagy nézzük csak meg, hogy mit ír a János 1.1. Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Tehát ugyanolyan szárakkal és ugyanolyan szögekkel rendelkezik az egyenlő szárú háromszög. Vagy nézzük csak meg, hogy mit ír a János 1.1. Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. 2. Ő kezdetben az Istennél volt. 3. Minden általa lett és nélküle semmi sem lett, ami létrejött. Tizennégy. Az Ige testté lett, közöttünk lakott. Az alfa és az ómega - a kezdet és a vég. A kilences versben János nyújt nekünk maga egy bepillantást látomásának hátterébe. Ezt írja: Én, János, testvéretek és társatok Jézussal a szenvedésben, a királyságban és az állhatatosságban, a Patmosz nevű szigeten voltam az Isten Igéjéért és Jézus bizonyágtételéért. Ebben az időben összes többi apostol halott volt már, mártírhalt. János tehát az egyedüli az apostolok közül, aki még életben van; ezen a ponton már a kilencvenes éveiben jár. Bizonyos feltételezések szerint ugyanis a Jelenések Könyvét időszámításunk szerint (i.sz.) 96-ban írták. Sőt azt is feltételezik, hogy János nagyjából egyidős volt Jézussal, vagyis körülbelül 96 éves lehetett tehát, amikor megírta a Jelenések Könyvét. János tehát Patmosz szigetén van, a Földközi tengeren, Efezushoz közel, és János azt mondja, hogy Ő Isten Igéjéért és Jézus bizonyágtételéért van ott a szigeten. Jánost ugyanis erre a szigetre száműzték. Euszébiosz művében, mely az Egyháztörténet-ről szól, beszámol arról, hogy Jánost megpróbálták élve forró olajba tenni és így megölni. János azonban túlélte, így végül Patmosz szigetére száműzték Őt. Istennek ugyanis még terve volt Jánossal. Valamit Isten még szeretett volna kinyilatkoztatni az embereknek. Még meg kellett írni a Jelenések Könyvét, és úgy tűnik, Isten Jánost találta kiválóan alkalmasnak erre a feladatra. Az idős János tehát ott van Patmosz szigetén száműzetésben, és itt kap egy látomást Istentől, amely megmutatja a világ jövőjét. Tízes vers. Lélekben elragadtattam az Úr napján.” Jánosnak ezen kijelentését kétféleképpen is értelmezhetjük: egyrészt úgy, hogy vasárnap – tehát az Úr napján; egyfajta transzba esett és ezt a látomást látta. Ezt az Igerészt azonban másképpen is értelmezhetjük. A második értelmezés szerint pedig így szólna a tízes vers: Lélekben elragadtattam az Úr napjára.” Én személy szerint ezt a magyarázatot tartom elképzelhetőbbnek, vagyis úgy gondolom, hogy Isten Jánost egy mondhatni időutazásnak vetette alá, és János valóban ott találta magát az Úr napján. Ez ebben az esetben azt jelentette, hogy kilépett a fizikai világból és belépett a szellemi világba, az örökkévaló világba. Ugye velünk is ez történik majd, amikor meghalunk. Kilépünk ebből a világból és belépünk az örökkévaló világba, ahol már nincsenek időbeli megkötöttségek. Az idő, mint olyan, a mi fizikai világunk sajátja. János tehát azt mondja: „Lélekben elragadtattam az Úr napján. Vagy: ... az Úr napjára. A hátam mögött hatalmas hangot hallottam, mintha trombitáltak volna. Tizenegy – Károli fordítás szerint –, amely ezt mondja vala: Én vagyok az alfa és az omega. Az első és az utolsó – és amit látsz, írd meg könyvben és küld el a hét gyülekezetnek, amely Ázsiában van: Efezusban, Szmírnában, Pergamonban, Tiatírában, Szardeszben, Filadelfiában és Laodiceában. Tizenkettő. Megfordultam, hogy lássam, milyen hang szólt hozzám, és amikor megfordultam, hét arany gyertyatartót láttam. Tizenhárom. És a gyertyatartók között az emberfiához hasonlót: hosszú palástba volt öltözve, mellén aranyövvel körülövezve. Tizennégy. Feje és haja fehér volt, mint a hófehér gyapjú, szeme, mint a tűz lángja. Tizenöt. Lába hasonló volt a kemencében izzó arany érchez, hangja

olyan, mint a nagyvizek zúgása. Nagyon érdekesnek tartom, hogy az evangélium írói közül egyik sem próbálta meg Jézust külsejében részletesen elírni. Sehol az evangéliumban nem olvashatunk arról, hogy konkrétan milyen színű volt Jézus szeme, hogy milyen volt a haja; tehát a külsejét részletesen nem írták le. És valójában nem tudjuk, hogy emberként pontosan hogyan nézett ki Jézus. Ugye számos elképzelés született, festményeken megjelenítették Jézust, olyannak, amilyennek az adott festő Őt elképzelte. Az alapján azonban, hogy ki mit mond, nagyon nehéz azt az embert elképzelni, már ami a külsejét illeti. Ugyanígy nagyon érdekes az is, hogy az ember hangja alapján milyen képet festünk valakiről, akivel még nem találkoztunk. A múltban például éppen velem történt meg az, hogy ellátogattam Amerikában olyan területekre, ahol már évek óta rádióműsorokat sugárzunk, mégpedig azért, hogy az emberekkel, akik műsorainkat hallgatják, személyesen is találkozhatunk. Nagyon érdekes tehát, és ezt már nemegyszer megtapasztaltam, hogy amikor bemondják a nevem, én pedig felállok és kimegyek a közönség elé, látom, hogy mennyire megdöbbennek az emberek; amikor végre meglátnak engem, és többé nem csak a hangomat ismerik. És bizony az alkalom után odajönnek hozzám, és azt mondják: De hát én azt gondoltam, hogy Ön így meg így néz ki, azt gondoltam, hogy göndör haja van, azt gondoltam, hogy Ön nagyon magas; közben ugye azt kell rólam tudni, hogy szinte teljesen kopasz vagyok és meglehetősen alacsony. Tehát a hangom alapján az Ő fejükben rólam kialakult egy kép arra vonatkozóan, hogy én hogy nézek ki. Bámulatos azonban látni azt, hogy gyakran mennyire nem felel ez meg a valóságnak. Emlékszem, sok-sok évvel ezelőtt, amikor még kisfiú voltam, nagyon sokat hallgattuk a rádiót, még nem is volt televízió, és szinte mindig a rádió előtt ültünk: Ann Shirley történeteit is a rádióban hallgattuk, és jól emlékszem, hogy a hang alapján az én fejemben is kialakult egy kép arról, hogy Ann Shirley hogyan nézhetett ki. A lényeg azonban az, hogy az a Jézus, aki különböző képeken és festményeken megjelenik, nem szükségszerűen felel meg a valóságnak. A képeken olyan Jézust látunk, amilyennek Őt egy adott ember elképzelte. A Biblia azonban nem lát el bennünket túl sok információval Jézus külsejére nézve. Az egyedüli részletesebbnek tekinthető leírással itt, a Jelenések Könyvében találkozunk. János itt a megdicsőült Jézust látja és jellemzi; és bizony jellemzése nagymértékben hasonlít ahhoz, amit Dániel Könyvében találunk. Bár János talán még részletesebben jellemzi Jézust, mint Dániel az Ő könyvében. De menjünk tovább. Tizenhat. Jobb kezében hét csillagot tartott, szájából kétélű éles kard jött ki. A Zsidók 4.12-ben azt olvashatjuk, hogy: Isten igéje élő és ható. Élesebb minden kétélű kardnál. És áthatol az elme és a lélek, az ízületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait. Tizenhatos vers tovább: És tekintete olyan volt, mint amikor a Nap teljes erejével fénylik. Tizenhét. Amikor megláttam, lába elé estem, mint egy halott. Ő reám tette jobbát és így szólt: Ne félj! Én vagyok az első és az utolsó. Tizennyolc. És az élő. Halott voltam, de íme – élek, örökkön örökké, és nálam vannak a halál és a pokol kulcsai. Mikor Jézus meghalt, Ő lement a pokolba. Péter az Apcsel. 2-ben, amikor elmagyarázta a sokaságnak azt a jelenséget, amelynek tanúi lehettek pünkösd napján, a következőket mondta – Apcsel. 2.22.: Izraelita férfiak! Halljátok meg ezeket az Igéket! A Názáreti Jézust, azt a férfiút, akit az Isten igazolt előttetek erővel, csodákkal és jelekkel, amelyeket általa tett az Isten közöttetek, ahogyan magatok is tudjátok. Huszonhárom. Azt, aki az Isten elhatározott döntése és terve szerint adatott oda, Ti a pogányok keze által felszegeztétek és megöltétek. Huszonnég. De Őt az Isten, miután feloldotta a halál fájdalmait, feltámasztotta; mivel lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa Őt. Huszonöt. Mert ezt mondja Róla Dávid. Huszonzét. Mert nem hagyod lelkemet a halottak birodalmában, azt sem engeded, hogy szented elmúlást lásson. Jézus tehát halálát követően lement a pokolba és ott prédikált a foglyoknak. Majd pedig kiszabadította a foglyokat, hiszen megszerezte a pokol és halál kulcsait. Vagyis legyőzte a poklot és a halált. Bizony számos ember állította már magáról, hogy Ő visszatér majd a halálból. Henry Huidini is nem győzte hangsúlyozni, hogy Ő is visszatér majd a halálból, és így a kriptájában egy telefont is elhelyeztek. Éveken át működött az a telefon, és azt várták, hogy Henry Huidini mikor telefonál,

hogy visszatért a halálból. Ez azonban nem történt meg. Még Henry Hudininak, a nagy szabadulóművésznek sem sikerült kiszabadulnia a pokolból. Jézus azonban, amikor halála után lement a pokolba, nem maradt ott: megfelezte a halál és a pokol kulcsait. Ő tehát nem maradt a Holtak irodalmában. Isten ugyanis feltámasztotta Őt a halálból. Az Ézsaiás 61-ben is találunk egy próféciát Jézus ezen feladatára nézve. Itt azt írja az Ige: Isten elküldte Jézust, hogy szabadulást hirdessen a foglyoknak és szabadon bocsátást a megkötözötteknek. És Jézus ennek eleget is tett. Megnyitotta a börtön ajtaját. Kiszabadította azokat, akik a halál börtönében raboskodtak. Menjünk tovább a Jelenések Könyvében. A tizenkilencedik vers különös fontossággal bír, ez ugyanis a Jelenések Könyvének kulcsa. Ahhoz tehát, hogy megértsük a Jelenések Könyvét, mindenképpen ezt a kulcsot kell használnunk. Ez alapján ugyanis azt látjuk, hogy a Jelenések Könyve három nagy részre osztható. Tizenkilences vers. Írd meg tehát, amiket láttál. Ez múlt időben van, vagyis arra vonatkozik, amit az első fejezetben olvashattunk: amikor Jézus Krisztust János részletesen leírja. Másodsorban: Írd meg, amik vannak – vagyis a jelen dolgait; harmadsorban pedig Írd meg, amik történni fognak ezek után. Az ezek után kifejezés helyén a görög eredetiben a meta tauta kifejezés szerepel. A tizenkilencedik vers alapján tehát János már megírta azt, amit látott a múlt időben – ez volt az első fejezet, amikor a megdicsőült Jézust jellemezte. Ezen kívül leírja majd azt is, ami van a jelenben a második, harmadik fejezetben – tehát az egyház időszakára vonatkozó dolgokat. A negyedik fejezettől kezdődően pedig már János arról ír, ami az egyház időszakát követően történik majd a Földön – amik tehát szó szerint ezek után következnek, vagyis az egyház dolgai, az egyház időszaka után. Ezen a ponton még fontos megemlítenünk, a negyedik fejezte a Jelenések Könyvének ugyanezzel a meta tauta kifejezéssel kezdődik, ami tehát azt jelenti, hogy ezek után. Jelenések 4.1. Ezek után láttam, hogy íme, nyitva van egy ajtó a Mennyben, és az előbbi hang, melyet olyannak hallottam, mint egy trombitáét, beszél velem és így szól: Jöjj fel ide, és megmutatom Neked azokat, amiknek meg kell történniük. A Károli fordítás szerint pedig még itt szerepel az ezek után kifejezés is ismét. A negyedik fejezetnél kezdődik tehát a Jelenések Könyvének harmadik fontos része. Ami bennünket illet, mi abban az időszakban élünk jelenleg, amellyel a második és a harmadik fejezet foglalkozik. Erre az időszakra a Jelenések 1.19. úgy utal, hogy ezek azok a dolgok, amik vannak – jelen időben. Az egyház továbbra is létezik, tanúbizonyságot tesz, és ami még fontosabb, Jézus Krisztus is nagyon fontos dolgokat mond az ő egyházának. Rendkívül fontos tehát, hogy tisztában legyünk a Jelenések Könyvének ezen hármas felosztásával, különben egy meglehetősen zavaros képünk lesz a jövőről. És esetleg egészen furcsa módon próbáljuk majd az egyes dolgokat a Jelenések Könyvében értelmezni. Az ezt követő Igeversben az Úr mintegy elmagyarázza Jánosnak azt, amit korábban látott. Emlékezzünk csak vissza: a Jelenések 1.12-ben azt írja János: Megfordultam, hogy lássam, milyen hang szólt hozzám, hét arany gyertyatartót láttam. Jelenések 1.20. A hét csillag titkát, amelyet jobb kezemben láttál és a hét arany gyertyatartót. A hét csillag a hét gyülekezet anyala, a hét gyertyatartó a hét gyülekezet.” Tehát még egyszer: „A hét csillag a hét gyülekezet anyala. A görög eredetiben az angyal szó helyén az angelus kifejezés áll, amely szó szerint hírnök-öt jelent, általában mennyei hírnököt. De más hírnökökre is alkalmazzák az angelus kifejezést a görögben, tehát bár ki, aki valamiféle üzenetet kézbesít, illehető ezzel a kifejezéssel. Menjünk tehát tovább. A hét gyertyatartó a hét gyülekezet. A hét gyülekezet jelenti tehát a teljes egyházat. Mindig, amikor arról olvasok itt ebben az Igerészben, hogy Isten a jobb kezében tartja a hét csillagot, ez engem hihetetlen izgalommal tölt el, és nagyon vigasztal is. A hét csillag tehát hét angyalt jelöl, pontosabban hírnököket; vagyis olyanokat, akik szolgálják az egyházat. És számomra egészen bámulatos annak a felismerése, hogy az egyház hírnökeként az ember életét Isten az Ő jobb kezében tartja. Nincs ennél izgalmasabb és vigasztalóbb. Van azonban még egy izgalmas dolog, amire szeretnék rámutatni. Mégpedig arra, hogy Jézus ott sétál a gyertyatartók között, vagyis ott van az Ő egyházának közvetlen közelében. Ne feledjük, hogy mit mondott Jézus az evangéliumokban: Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én

nevemben, ott leszek én közöttük. Jézus tehát megígérte, hogyha valahol összegyűl az Ő népe, akkor Ő is ott lesz – és erre nagyon jó emlékeznünk. Az evangéliumokban is azt látjuk, hogy Jézus igyekezett tanítványait hozzászoktatni annak a gondolatához, hogy Ő akkor is velük van, amikor nem látják Őt. Ezért történt meg az, hogy feltámadását követően Jézus bizonyos esetekben hirtelen megjelent, majd pedig eltűnt szemük elől. Gondoljunk csak Jézus két tanítványára az emmausi úton. Jézus egyszer csak a semmiből felbukkant mellettük és velük tartott. Majd Emmausba érve úgy tett, mintha Ő tovább akarna menni, a tanítványok azonban marasztalták Őt, és kérték, hogy vacsorázzon velük. Amikor pedig a vacsoránál Jézus megtörte a kenyeret, a tanítványok szeme megnyílt és rádöbbsentek arra, hogy Jézus az az idegen, aki mindvégig velük tartott. Elképzélhető, hogy látták kezén a szögek nyomát. Azután Jézus hirtelen eltűnt a szemük elől. Ők pedig biztosan ámultak és bámultak, és tudták, hogy az Uruk volt az. Azután pedig elrohantak Jeruzsálembe, hogy a többi tanítvánnyal megosszák a csodálatos hírt, mégpedig azt, hogy látták az Urat – feltámadt! Ott pedig Jeruzsálemben mondták Nekik, hogy igen. Jézus halála után megjelent már Péternek is, sőt sokan mások is látták. Tamás azonban nem érte be ennyivel, Ő kategorikusan kijelentette, hogy nem hiszi, amíg saját szemével nem látja; és amíg Jézus sebeit saját kezével meg nem érinti. Úgyhogy egyik alkalommal, amikor együtt voltak a tanítványok – Tamás is köztük volt –, Jézus hirtelen megjelent és azt mondta Tamásnak: Gyere! Érintsd meg a sebeimet. Győződj meg arról, hogy valóban én vagyok az. De álljunk csak meg egy pillanatra. Honnan tudta Jézus, hogy Tamás így gondolkodott? Valószínűleg Jézus is ott állt Tamás mellett, amikor Tamás kételkedett. Tamás ugyan nem látta Őt, de Ő valószínűleg ott állt. Jézus tehát az effajta viselkedésével próbálta megértetni a tanítványokkal, hogy Ő ott velük akkor is, amikor nem látják Őt. Vagy gondoljunk csak Pál apostolra. Tizennégy napon és Tizennégy éjen át hánykolódott Ő és a hajó legénysége a viharos tengeren. Már úgy tűnt, hogy minden remény elveszett; és akkor, a tizennegyedik napon Pál felállt és bátorítani kezdte az embereket. Mindenki rosszul van, tengeri beteg és feladta a reményt; mindenki azt gondolja, hogy meg fog halni. Pál azonban bátorítja az embereket, hogy ne hagyják el magukat. És elmondja Nekik, hogy ez előző éjszaka Őt is bátorította az Úr. Isten tehát mindvégig vele volt. Amikor elmegyünk Istentiszteletre, bibliaóra, amikor összejövünk, hogy imádkozzunk – ott van az Úr. Hiszen Ő maga mondta, hogy ahol ketten vagy hárman összejönnek az Ő nevében – ott lesz Ő. Bizony olyan gyakran vágyunk arra, bár csak ott lettünk volna kétezer évvel ezelőtt a Galileai-tengernél, bár csak láthattuk volna Jézust, bár csak hallgathattuk volna, ahogy Ő tanít. Milyen csodálatos is lett volna az. És ilyenkor hajlamosak vagyunk azt mondani, hogyha ott lettünk volna, Jézus kinyúlhatott volna felénk, meggyógyított volna és segíthetett volna. Mint ahogy Márta is azt mondta Jézusnak, miután Jézus Lázár halála után négy nappal megjelent náluk: Uram! Ha itt lettél volna hamarabb, akkor nem halt volna meg Lázár. Mi is ezt mondogatjuk tehát, hogy: ha abban a korban éltünk volna, ha láttuk volna Jézust, akkor ez meg ez lett volna. De hát Ő ma is velünk van! Ő ma is gondoskodik szükségleteinkről. És mindig, amikor az Ő népe összegyűlik az Ő nevében, Ő megígérte, hogy ott lesz és szolgálja az Ő népét. A Máté 28.20-ban Jézus a következőket mondja a tanítványainak: Íme, én veletek vagyok minden napon, a világ végezetéig. Így jutunk el Jézus üzeneteihez, amelyek a hét ázsiai gyülekezetnek szólnak. Bizonyos hasonlóságokat mind a hét levélben felfedezhetünk. Először is azt látjuk, hogy minden egyes levél annak a gyülekezetnek az említésével kezdődik, amelynek a levél szól. Azután még a levél elején Jézus magáról is ad egy nagyon rövid jellemzést, amely kapcsolódik ahhoz, amit Jézusról már az első fejezetben olvashattunk. Ugye ott János egy részletesebb leírását adja Jézusnak. És ami még nagyon érdekes, az az, hogy az a rövid leírás, amelyet Jézus minden levél elején önmagáról ad, kapcsolódik a teljes levél üzenetéhez. Mintegy azt kommunikálva, hogy Jézus mindenki számára – minden. Teljesen mindegy, hogy kinek mik a szükségletei – Jézus a minden, mindenki számára. Isten nevének használata ugyanerre enged következtetni. Ugye Istenre a Biblia Jahveként vagy Jehovaként utal, és érdekes látnunk, hogy különböző esetekben a

Jehova szó más és más kifejezéssel együtt fordul elő, Isten személyének más és más aspektusára utalva. Találkozhatunk például a Jehova-Ráfá kifejezéssel – ez annyit jelent, hogy az Úr az én gyógyítóm. Vagyis ha gyógyulásra van szükségem, Ő válik az én gyógyítómmá. A másik ilyen kifejezés a Jehova-Jire – ez annyit jelent, hogy az Úr gondoskodik. Ha tehát erre van szükségem, Ő gondoskodik rólam. További fontos kifejezés a Jehova-Cidkénu – ez annyit jelent, hogy az Úr a mi igazságunk; Ő válik tehát a mi igazságunkká. Végül pedig Ő a mi Megváltónk: Jésua, vagyis Jehovasua. Teljesen mindegy, hogy kinek mire van szüksége, Jézus válik azzá, amire szüksége van. Ugyanezt látjuk tehát itt a Jelenések Könyvében is. Ezen kívül érdekes azt is látnunk, hogy Jézus mindegyik levelében biztosítja a gyülekezetet a felől, hogy érti a helyzetüket, tudja, hogy min mennek keresztül. Ezen kívül a hét gyülekezetből ötöt arra int Jézus, hogy térjenek meg abból, amiben vannak. Azt ne feledjük, hogy amikor János a Jelenések Könyvét írja, a korai egyház még nincs száz éves sem. Ugye sokszor halljuk, hogy a korai egyházatyák ezt csinálták meg azt csinálták; Jézus szavaiból ítélve azonban azt látjuk, hogy a korai egyházatyák meglehetősen gyorsan korrumpaká váltak. És rendkívül hamar korrump gyakorlatok szivárogtak be a korai egyházba. Látni fogjuk ezt majd, amikor a Pergamoni Gyülekezethez írt levéllel, illetve, a Tiatrai Gyülekezethez írt levéllel foglalkozunk. Olyan korrump gyakorlatokról volt szó, amelyek a korai egyházban még az I. században megszilárdultak. Így tehát voltak olyan korai egyházatyák, akik például átvették a kisbabák megkeresztelésének pogány gyakorlatát. Sőt mi több, a papság is megjelent még az I. században, János halála előtt. Ismét a Pergamoni és a Tiatrai Gyülekezet esetében látjuk ezt majd. A helyes, Isten szerint való modell tehát nem az egyháztörténetben rajzolódik ki, hanem a Bibliában, az Apostolok Cselekedeteiben. Ez a modell pedig egyszerű: az emberek egyszerűen csak Jézus Krisztusba vetik hitüket, és egy élő kapcsolatba kerülnek Istennel. Ehhez nem kellene különleges szervezetek, épületek, teológiai iskolák. Egy egészen egyszerű hitre van szükség - Jézus Krisztusba vetett hitre és bizalomra; amit az egyik ember megoszt a másikkal, az egyik barát a másikkal. Ezen kívül azt is látjuk a levelekben, hogy ezekben a gyülekezetekben van az embereknek egy olyan csoportja, akik kitartanak, és Isten különleges ígéreteket ad azoknak, akik kitartanak. És ilyen csoport minden gyülekezetben létezik. Teljesen mindegy, hogy mennyire korrupttá válik az az adott gyülekezet vagy egyház – akkor is akad majd ott Istennek egy igaz és hű tanúja. Ezen kívül vegyük észre azt is, hogy Jézus minden levélben kéri a gyülekezetet, hogy figyeljenek oda a szavára. Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. Hét ízben kér tehát bennünket arra az Úr, hogy halljuk meg, amit a Lélek mond a gyülekezeteknek. Ezen hét levél esetében tehát Jézus leveleiről van szó, amelyeket a gyülekezeteknek írt. Az én imám pedig az, hogy tanulmányozni kezdjük ezeket a leveleket, hogy bizony mi is hajlandóak legyünk és képesek legyünk meghallani, amit a Lélek a gyülekezeteknek mond. Mert Ő többek között azt is elmondja majd, hogy: Akit Isten szeret, azt megfenyíti és megfeddi. Ahelyett tehát, hogy azonnal elkezdünk mentegőzni, legyünk nyitottak arra, amit a Lélek nekünk mond az Ő gyülekezetének.